

Ascultarea – motivațiile și binecuvântările ei

Luni, 8 mai 2006

Gili Cârstea

În vara lui 1967, dr. A.Graham Maxwell și un grup de studenți la medicină de la Universitatea Loma Linda au desfășurat un studiu asupra tuturor celor 66 de cărți ale Bibliei, iar subiectul cercetării a fost ascultarea.

Concluziile la care au ajuns în urma acestui studiu reprezintă încă cea mai bună definiție a acestui subiect în peisajul teologiei adventiste. Ei au definit trei nivele de ascultare și supunere față de cerințele și legile lui Dumnezeu.

Spre a înțelege mai bine motivațiile din spatele celor trei nivele ale ascultării, ar fi necesar să știm că expresia grecească pentru ascultare este “hupakoe,” un termen compus din hup, care înseamnă sub și din el a derivat expresia din medicină hipo, și cuvântul akoe, care înseamnă acustică, ascultarea unui sunet. Pe scurt, cineva care este dispus să asculte.

Să privim acum la cele trei nivele de supunere:

1. Cineva ascultă, și aude așa: “Fă ceea ce îți spun. Dacă nu vrei, uite ce te așteaptă!” Aceasta este amenințare cu pedeapsa pentru indispoziția de a îndeplini porunca celui ce spune: “Ori mă ascuți, ori...” De aceea, el se supune doar pentru că cel ce a dat porunca are puterea de a răsplăti sau de a distruge, iar omul nu dorește să fie distrus, așa că...

2. Cineva iubește pe cel care cere ascultare, și deoarece iubește, se supune, deși nu știe de ce i se cere așa ceva și pentru el nici nu are sens ceea ce i se cere. Dar el iubește și se supune, bucurându-se de avantajele acelei relații. El face ceea ce i se cere, și, cu toate că ceea ce i se cere nu prea are sens și în alte condiții nu ar face așa ceva, totuși gândul la răsplată îl îndeamnă să se supună. Acesta este genul de ascultare pe care îl oferă un câine stăpânului său. Mulți oameni cred că acesta este genul de ascultare pe care îl așteaptă Dumnezeu de la oameni.

3. Cineva ascultă ce se cere de la el, și pe măsură ce ascultă înțelege tot mai bine că ceea ce se cere este drept, folositor și corect. Ajunge astfel să

dorească să se supună chiar dacă nu i s-ar cere așa ceva. Acesta este cel mai înalt nivel al adevăratei libertăți. Drept este drept deoarece este drept, și nu pentru că cineva pretinde că este așa.

Sora White scria: “Cel care încearcă să păzească poruncile lui Dumnezeu dintr-un simțământ al obligației – deoarece i s-a cerut să facă așa – nu va intra niciodată în bucuria ascultării. El nu ascultă. Când cerințele lui Dumnezeu sunt socotite o povară, deoarece ele sunt o barieră pentru înclinațiile omenești, putem ști că aceea nu este o viață creștină. Adevărata ascultare este lucrarea unui principiu interior. Ea izvorăște din dragoste pentru neprihănire, dragoste pentru legea lui Dumnezeu. Esența oricărei neprihăniri este loialitatea pentru Răscumpărătorul nostru. Aceasta ne va motiva să facem binele, iar acest lucru este plăcut lui Dumnezeu” (COL 97-98).

Astăzi cei mai mulți membri ai bisericii ascultă de Dumnezeu motivați de frica de distrugere sau de interesul pentru răsplătire. O parte destul de mică se supun din dragoste și respect pentru sacrificiul marelui prin care Dumnezeu a salvat omenirea, deși nu sunt interesați să înțeleagă de ce li se cer anumite lucruri. O parte infimă dintre membri au reușit să depășească bariera aceasta a ascultării de frică sau interes, și au început să vadă în neprihănirea lui Hristos resortul pentru o autentică și folositoare viață de biruință, încadrată în conflictele din marea controversă.

Cei ce apreciază neprihănirea lui Hristos, și văd în ea caracterul lui Dumnezeu operând în natura umană, nu mai au nevoie să li se spună ce trebuie să facă sau să li se amintească beneficiile ce decurg din supunerea față de legea lui Dumnezeu. Minte lor, obișnuită “cu cuvântul despre neprihănire,” se desfată în căile minunate ale legii lui Dumnezeu chiar dacă ar ști că numele lor au fost șterse din cartea vieții. Printr-o viață de zel sfânt și aderare puternică la adevăr, ei își sigilează destinul neinfluențat de amenințări sau promisiuni. Viața lor este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu, ceea ce înseamnă că interesul egoist pentru propria salvare s-a topit în interesul infinit mai glorios de a participa alături de Mielul lui Dumnezeu la aducerea neprihănirii veșnice.

Timpul pe care îl trăim este încărcat de tensiuni maxime, iar evenimentele din marea controversă se precipită cu mare repeziciune, deși neobservate de ochiul spectatorului fascinat de nimicurile acestei lumi. Ca și în timpul lui Noe, perdeaua protecției divine este sfâșiată tot mai brutal, în timp ce omenirea visează și plănuiește un viitor plin de prosperitate, abundență și pace. Fericiți și sfinți cei care pot discerne, prin ceața aceasta groasă a fumigenelor lui Satana, împărăția pe care Dumnezeu o ridică în zilele noastre “fără ajutorul vreunei mâini.”